

hedskasserne som en social Institution“. Den højtærede Minister har Ret i, at hvis man vil bevare Arbejdsløshedskasserne som en social Institution, og hvis man vedtager det foreliggende Lovforslag og den forhøjede Understøttelse, som deri er foreslaaet, kunde man ikke godt gaa over de Beløb, der var anførte af selve Arbejdsløshedskassernes Tillidsmænd, som jeg har givet min fulde Tilslutning, ogsaa i Nævnet. Men der er jo foreslaaet Forhøjelse paa forskellig Maade. Det er ikke Procenten, der er blevet forhøjet, den er illusorisk, men det er de minimale Beløb, der først af den højtærede Minister blev forhøjet fra 2 Kr. 25 Øre til 2 Kr. 50 Øre og derefter af Udvalget fra 2 Kr. 50 Øre til 2 Kr. 75 Øre. Og jeg tror, at dette er skæbnsvangert, naar det skal hedde sig, at man fortsætter efter det samme Princip, Forsikringsprincippet, som Arbejdsløshedskasserne har. Derfor har jeg udtalt mine Betæneligheder derved og ment, at det havde været bedst at kaste dette Princip over Bord for saa vidt, at man havde sagt: Det gælder ikke under disse ekstraordinære Krigsforhold, som stiller alting paa Hovedet, ogsaa Forsikringsprincippet overfor Arbejdsløsheden. Man skulde resolut være gaaet over til noget lignende, som man har gjort overfor Tjenestemændene, og have sagt: Vi giver alle de arbejdsløse et vist Beløb for at komme dem til Hjælp. Det havde ikke grebet forstyrrende ind i selve Arbejdsløhedskasseinstitutionen og det Princip, der ligger til Grund for den. Men dette har, som sagt, ikke vundet Tilslutning i Udvalget.

Jeg vil til Slutning gentage, at jeg anbefaler Tingets ærede Medlemmer at stemme for de 2 Mindretalsforslag.

Fraenkel: Ligesom det ærede Medlem fra Ruds Vedby (Svensden) holder ogsaa jeg paa Forsikringsprincippet, og jeg tør ikke modsige, at det skulde være muligt at komme ud over den Kalamitet, man nu staar overfor, og som har givet Anledning til dette Lovforslags Fremsættelse, ad den Vej, det ærede Medlem anviste, men der har ikke kunnet være Tale om at anstille de Undersøgelser og tilegne sig den Viden, som var nødvendig, hvis man skulde tage et Standpunkt i saa Henseende. Jeg er nu heller ikke saa ængstelig som det ærede Medlem fra Ruds Vedby ved under disse ekstraordinære Forhold at forlade i det mindste til en vis Grad det nævnte Princip, fordi vi her lovgiver for en fuldkom-

men akut Situation, som ikke vil komme igen — det kan jeg da ikke tænke mig —. Det er ikke muligt, at noget, der gøres i Anledning af denne Situation, vil kunne bruges som Præcedens ved Løsningen af Opgaver, der frembyder sig for os under normale Forhold.

Det ærede Medlem fra Ruds Vedby (Svensden) nævnedes en Artikel i „Social-Demokraten“. Jeg har ikke læst den, men skønt jeg maa sige, at jeg er vant til lidt af hvert fra den Side, havde jeg dog ikke tænkt mig Muligheden af noget saa ansvarsløst som Beskyldningen mod de Konserverative i Udvalget for at holde Behandlingen af dette Lovforslag tilbage eller forsinke den. Der har været handlet under det stærkeste Pres, et Pres, som er udgaaet ikke ude fra, men inde fra os selv, fra Ønsket om saa hurtigt som muligt at tilendebringe denne Forhandling. Jeg mindes, at jeg i Forgaars tilbød for mit Vedkommende at blive Natten over her inde, hvis det skulde være, hvad man dog ikke fandt nødvendigt, og hvad jeg for Resten heller ikke mener var nødvendigt, men Tilbudet laa altsaa paa Bordet. Lige saa lidt er der blot et Gran af Berettigelse i at sige, at vi havde ved en Forhaling villet vise, at vi ikke lod os skræmme af Trusler. Jeg lader mig aldrig skræmme af Trusler, men derimod lader jeg mig meget gerne paavirke af Oplysninger fra de Folk, der har Skoen paa, og som derfor bedst ved, hvor og hvor stærkt den trykker.

Netop under Hensyn hertil kunde jeg have Lyst til at gøre et Par Bemærkninger om den Maade, hvorpaa man her modtager Deputationer. Der skal være en gammel Regel om, at det er tilladt at stille Spørgsmaal til saadanne Deputationers Medlemmer, og de har ogsaa Tilladelse til at stille Spørgsmaal til os. Men hvis Modtagelsen i Hovedsagen ikke gaar ud paa andet end at høre en Resolution blive læst op, maa jeg sige, at denne Modtagelse af Deputationer er fuldstændig ligegyldig. Vi kan jo alle læse og kan altsaa alle gøre os bekendt med, hvad der staar i Resolutionen, naar den bliver os tilstillet, og behøver altsaa for den Sags Skyld ikke at modtage vedkommende Deputation. Derimod mener jeg, at Modtagelsen af en Deputation kan have den største Betydning, naar man kan faa Lov at udtale sig for den, og naar den kan faa Lov at udtale sig for en. Netop derved gives der en det Materiale, som er nødvendigt, naar man skal stille Spørgsmaal,